

терміну «особа».

Вважаємо, що з метою усунення наведених вище недоліків у змісті ч.1 ст.40 Основ було б доцільно включити до ст.40 Основ (з назвою «Медична таємниця») норми наступного змісту:

«Медичну таємницю складають відомості про стан здоров'я, факт звернення за медичною допомогою, діагноз та інші відомості, одержані при наданні особі медичної допомоги».

«Не дозволяється розголошення відомостей, які складають медичну таємницю, в тому числі і після смерті особи, медичними та іншими працівниками, яким вони стали відомі у зв'язку з виконанням професійних, посадових,

службових або трудових обов'язків, за виключенням випадків, передбачених законодавством».

Наприкінці не можемо не зазначити, що законодавцю також вже давно час звернути увагу на пропозиції С.Г. Стеценко, В.Ю. Стеценко, І.Я. Сенюти [10, с. 214] стосовно нормативного закріплення у ст.40 Основ переліку підстав, за наявності яких відповідним суб'єктам дозволялося би правомірне розкриття (розголошення) медичної таємниці. Такі новачки мали б виключно позитивні наслідки і значно покращили стан правового регулювання цього без перебільшення важливого інституту.

Список використаних джерел:

1. Головченко В., Грузова Л. Лікарська таємниця як медико – правова проблема // Юридичний вісник України, 21-27 липня 2001 р.
2. Дворніченко А.С. Правові підстави та умови регулювання розголошення медичної таємниці /А.С. Дворніченко //Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. – 2014. – №2– С. 174-182.
3. Коротка Н.О. Право фізичної особи на інформацію про стан свого здоров'я, право на таємницю про стан здоров'я / Н. О.Коротка //Актуальні проблеми держави і права. – 2014. – С. 262-268.
4. Майданик Р.А. Право на медичну таємницю: законодавство і практика його застосування / Р.А. Майданик // Юридичний вісник України. – 2013. – № 28. – С. 132–144.
5. Марущак І.А. Лікарська таємниця і конфіденційна медична інформація : питання правового регулювання /А.І. Марущак // Управління закладом охорони здоров'я. – 2007. – № 5. – С 4–29.
6. Михайлов С.В. Правова регламентація медичної таємниці / С.В. Михайлов // Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. – 2012. – № 3. – С. 218–226.
7. Негодченко О.В. Медична та лікарська таємниця як гарантії інформаційної приватності / О.В. Негодченко //Право і суспільство. – 2013. – №2. – С. 41-47.
8. Прохніцький О. Конфіденційна інформація як предмет злочину / О. Прохніцький //Підприємництво, господарство і право. – 2009. – №10. – С. 79-82.
9. Сенюта І. Медична таємниця: медико – правові аспекти // Львівський правничий часопис «Життя і право». – 2005. – № 1. – С. 43-50.
10. Стеценко С.Г. Медичне право України : [підруч.] / С.Г. Стеценко, В.Ю. Стеценко, І.Я. Сенюта; [за заг. ред. С.Г. Стеценка]. – К. : Всеукр. асоціація видавців «Правова єдність», 2008. – С. 202-224.
11. Стеценко С.Г. Медичне право України (правове забезпечення лікарської таємниці): [монографія] / С.Г. Стеценко, І.В. Шатковська. – К. : Атіка, 2010. – 144 с.
12. Шатковська І. Лікарська таємниця як об'єкт правового регулювання /І. Шатковська // Підприємництво, господарство і право. – 2009. – № 12. – С. 109-111.
13. Чечіль А.Г. Розмежування понять «лікарська таємниця» й «медична таємниця» / А.Г. Чечіль //Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія Юридичні науки. – 2015. – Вип.3. – Том1. – С. 155-157.

УДК 327.23

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ЖИТЛА ЯК ОБ'ЄКТА ПРАВОВІДНОСИН

Зайцев А.Ю. – к.ю.н., суддя
Апеляційний суд Вінницької області

Можна зробити висновок, що різноманіття житлового фонду, в першу чергу, пов'язано з різними потребами громадян у житлі та з їх різними можливостями в задоволенні цих потреб. Законодавець врахував соціальний фактор і закріпив його в нормі закону.

Різноманіття видів житла є характерним аспектом розвитку приватно – правових відносин власності стосовно житла. Обсяг прав і

обов'язків суб'єктів права власності та і інших речових прав на житлове приміщення залежать, насамперед, від житла.

У Цивільному кодексі України регламентації відносин власності стосовно житла присвячена Глава 28 – Право власності на житло. У статті 279 ЦК України дається визначення житла – «житлом фізичної особи є житловий будинок, квартира, інше жилає приміщення,

призначені та придатні для постійного або тимчасового проживання в них» [1].

Разом з тим, Пленум Верховного Суду України у Постанові № 10 від 06 листопада 2009 року достатньо широко роз'яснив своє тлумачення поняття житла: «Під житлом потрібно розуміти приміщення, призначене для постійного або тимчасового проживання людей (будинки, квартира, дача, номер у готелі тощо). До житла прирівнюються також ті його частини, в яких може зберігатися майно (балкон, веранда, комора тощо), за винятком господарських приміщень, не пов'язаних безпосередньо з житлом (гараж, сарай тощо)» (ч. 5 п. 22) [2].

Дискусія стосовно характеристики житла висвітлює проблематику даної категорії в сучасній доктрині українського цивільного права. Одним з основних її аспектів є спір з приводу визначення житла у широкому або вузькому розумінні. Категорія «житло» розглядається по різному в залежності від використання різними галузями права.

Використання категорії «житло» в широкому розумінні, тобто у якості приміщення, в якому можна знаходитися постійно, або перебувати тимчасово пропонують також деякі вчені. Наприклад, В.Т. Маляренко пропонує вважати житлом не тільки житлові приміщення, призначені для постійного і тимчасового проживання, а і тимчасові помешкання, наприклад, готельні номери, палати в санаторіях та лікарнях, кімнати на базах відпочинку

тощо [3, с. 8].

На нашу думку, використання категорії «житло» в такому широкому розумінні, можливо лише для кримінально-процесуального розуміння, що не є характерним для цивільно-правового визначення, оскільки житло в цивільному праві є об'єктом майнових прав та предметом цивільного обороту, що вимагає обрання відповідних критеріїв його характеристики.

Характеристика житла в якості категорії конституційного права полягає у тому, що житло розглядається науковцями як обране місце, адресно-географічні координати якого визначають приміщення, спеціально призначене для вільного проживання людини (М.В. Скаржинський) [4, с. 75-77] або як предмет матеріального світу, який має значну цінність для кожної людини (О.О. Кармаза) [5, с. 22]. О. Гриняк, у свою чергу, зазначає, що існує також широке (цивілістичне) розуміння житла, відображене в ЦК України. Автор підкреслює, що, законодавець, формулюючи дефініцію виходить з переліку видів житла. При цьому цей перелік є невичерпним, оскільки цивільні відносини постійно розвиваються [6, с. 55-59].

Таким чином, регулювання відносин щодо житла часто відбувається за допомогою спеціального законодавства, яке уточнює і розкриває загальні положення, наведені в Цивільному Кодексі України.

Список використаних джерел:

1. Цивільний кодекс України: Закон України від 16.01.2003 р. № 435-IV. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/435-15>(дата звернення: 14.07.2017).
2. Про судову практику у справах про злочини проти власності: Постанова Пленуму Верховного Суду України від 06.11.2009 р. № 10. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0010700-09>(дата звернення: 14.07.2017).
3. Маляренко В. Т. Про недоторканість житла та іншого володіння особи як засаду кримінального судочинства. Вісник Верховного Суду України. 2004. № 9. С. 2–13.
4. Скаржинський М. В. Поняття житла в цивільному праві України. Підприємництво, господарство і право. Київ, 2004. Вип. 9. С. 75–77.
5. Теорія держави і права. Академічний курс: підручник / за ред. О.В. Зайчука, Н.М. Оніщенко. Київ: Юрінком Інтер, 2006. 688 с.
6. Гриняк О. Поняття та ознаки житла як об'єкта спільної власності подружжя. Юридична Україна. 2014. № 6. С. 55–59.

УДК 342.9

РЕАЛІЗАЦІЯ ПРАВА НА КЛОПОТАННЯ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ ПРОЦЕСІ

Маєвська З.В. – старший інспектор з особливих доручень відділу уповноважених Голови з питань контролю за дотриманням прав людини в поліцейській діяльності, лейтенант поліції
Управління забезпечення прав людини Національної поліції України

Чи не кожен громадянин хоча б раз за своє життя був притягнений до адміністративної відповідальності. Так, згідно статті 268 КУпАП

«Права особи, яка притягається до адміністративної відповідальності» зазначається, що така особа має право: знайомитися з